

KORTRIJK

IN HET VIZIER

Herinneringen aan WO II

KORTRIJK

Stad

CÉCILE CAMBIEN

OVERLEEFDE HET BOMBARDEMENT VAN 26 MAART 1944

De familie Cambien werd tijdens de Tweede Wereldoorlog erg zwaar getroffen. Victor Cambien en zijn vrouw Anna Lamoral, woonachtig op Hoog Mosscher, verloren toen zes van hun elf kinderen.

Cécile Cambien was de jongste telg (op de foto in de kindervagen). Ze merkte later hoe de avond van 26 maart 1944 haar ouders, broers en zussen tekende voor de rest van hun leven.

"Ik ben geboren in december 1941", zegt Cécile. "Eigenlijk was ik te jong om te beseffen wat er die bewuste nacht gebeurde, maar door getuigenissen van de overlevenden kan ik de gebeurtenissen vrij goed reconstrueren."

Schuilkelder helemaal ingestort

We schrijven 26 maart 1944. Het is avond en de kleinste kinderen van het gezin Cambien, onder wie Cécile, liggen al onder de wol. "Als er nachtelijk alarm was, gold de afspraak dat de oudste kinderen hun jongere zussen uit bed gingen halen om ze naar de door onze vader versterkte schuilkelder te begeleiden. Zo waren Sabine en Stefaan verantwoordelijk voor mijn zus Eveline en ikzelf. Op het moment

dat wij nog onderweg waren, is de kelder helemaal ingestort. Drie broers, twee zussen en een gouvernante hadden geen enkele kans en waren vermoedelijk op slag dood."

Op het moment van de instorting stonden Céciles ouders, die fysiek ongedeerd uit het bombardement

kwamen, aan de trap. "Direct nadien riepen ze de kinderen één voor één bij naam, maar niemand antwoordde. Toen beseften ze de impact van de aanslag en begon mijn moeder te bidden. Plots begon iemand te wenen en wisten ze dat er toch nog zeker iemand in leven was. Mijn broer Ignace was helemaal gekneld tussen de brokstukken van het puin. In het pikdonker was het onbegonnen werk om hem uit die benarde positie te bevrijden. Omdat het uit den boze was om 's nachts de verlichting in te schakelen, is mijn moeder toen de hele nacht aan zijn zijde gebleven. 's Morgens is ook hij gestorven."

Alle doden en gewonden werden naar de school Onze-Lieve-Vrouw van Vlaanderen gebracht en later naar het ziekenhuis. Annie, een zus van Cécile, was

er het ergst aan toe en zweefde lange tijd tussen leven en dood. "Zelf had ik onder meer brandwonden aan mijn benen, ook mijn voorhoofd en vingers waren serieus geraakt. Maar dat verzinkt uiteraard in het niets in vergelijking met het lot van mijn vier broers en twee zussen."

"Op één avond verloren we de helft van ons gezin."

Die ene avond had een gigantische impact op het leven van Céciles ouders, maar ook op dat van haar oudere broer en zussen. "Ze waren er

enorm door getekend. Annie ging voor die aanslag bijvoorbeeld naar school samen met vier zussen, waarvan er nadien maar twee meer in leven waren. Mijn zus Eveline en ikzelf waren te jong om het goed te beseffen, misschien is dat ergens ook ons geluk geweest. Mijn broer Patrick werd na de oorlog geboren."

Bevrijding in Brussel

Na het bombardement ging het gezin tijdelijk in Brussel wonen. Vader Victor had in de hoofdstad sowieso veel professionele verplichtingen als medestichter van de Kredietbank. "Ook daar hebben we nog veel tijd in de kelder doorgebracht,

schuilend voor nieuwe bombardementen. Op mijn netvlies staan wel nog beelden van de bevrijding gebrand: door het open raam stond ik met open mond te kijken hoe de geallieerden Brussel binnen kwamen.”

Het gezin keerde in 1946 terug naar de thuishaven op Hoog Mosscher. “Eigenlijk was dat nog te vroeg, de heropbouw was nog lang niet voltooid, maar zus Sabine wilde graag in Kortrijk trouwen. Later heeft onze familie de Heilig Bloedkapel, die tijdens het bombardement van 10 mei 1944 werd vernield, heropgebouwd en er een gedenksteen geplaatst voor mijn broers, zussen en de gouvernante die die bewuste nacht gestorven zijn.”

Filosofie en idealisme

In de daaropvolgende jaren werd in de familie nog veel gesproken over de oorlog. “Niet zozeer over de noodlottige gebeurtenissen zelf, er werden vooral veel diepzinnige gesprekken gevoerd over de zin van het leven, zelfs toen wij nog relatief klein waren. Het heeft ons allemaal een sterk gevoel voor idealisme bijgebracht, al is dat niet de reden geweest waarom ik mij vanaf 1970 politiek gaan engageren ben.”

Cécile huwde in 1965 in Kortrijk met Jozef Maeyaert, huisarts in Veurne. Hij bouwde daar een erg drukke praktijk uit. “Zelf had ik rechten en filosofie gestudeerd, maar een eventuele carrière als advocate was niet verenigbaar met de praktijk van mijn man.

Bovendien was er ook de zorg voor onze vier kinderen (Bart, Sabine, Jan-Frank en Sofie), die ons inmiddels acht kleinkinderen schonken.”

Cécile Cambien was tot haar 73ste politiek actief. Ze zetelde van 1970 tot 1994 als onafhankelijke in de gemeenteraad van Veurne en maakte in 2012 nog een comeback als lijstduwer voor N-VA. Ze toonde vooral veel engagement voor thema's zoals het milieu, jeugd, cultuur en cultureel erfgoed.